Paper:	NEPALI
Set Name:	NEP01
Exam Date:	24 Aug 2022
Exam Shift:	2
Langauge:	Other

<table>
<tr><td>Section:</td><td>NEPALI</td></tr>
<tr><td>Item No:</td><td>1</td></tr>
<tr><td>Question ID:</td><td>1107901</td></tr>
<tr><td>Question Type:</td><td>MCQ</td></tr>
<tr><td>Passage:</td><td>तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्।

बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँद्छन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक–नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ।

बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि ‘मुटुको व्यथा’ जस्ता वियोगान्त, ‘मुकुन्द इन्दिरा’ जस्ता सुखान्त र ‘अमरसिंह’ जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको ‘मुटुको व्यथा’ प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ।

शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। ‘मुकुन्द इन्दिरा’ पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। ‘मुटुको व्यथा’ र ‘अन्धवेग’ पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा ‘अमरसिंह’ र ‘भीमसेनको अन्त्य’ पद्यात्मक छन्। ‘भीमसेनको अन्त्य’ उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। ‘प्रेमपिण्ड’ पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ।

समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। ‘बोक्सी’ मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। ‘भतेर’ मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी ‘प्रह्लाद’ मा व्यक्त गरिएको छ</td></tr>
<tr><td>Question:</td><td>अनुच्छेदको मूल विषय के हो ?
(1) सम र शेक्सपियरका नाटकहरूको तुलना
(2) बालकृष्ण समको नाट्यकारिता
(3) समले लेखेका नाटकहरूको नामको विवरण
(4) [illegible]</td></tr>
</table>

	(4) समका नाटकका भाषा र संवाद
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	2
Question ID:	**1107902**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्। बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँदछ्न् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक-नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ। बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि 'मुटुको व्यथा' जस्ता वियोगान्त, 'मुकुन्द इन्दिरा' जस्ता सुखान्त र 'अमरसिंह' जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको 'मुटुको व्यथा' प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ। शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। 'मुकुन्द इन्दिरा' पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। 'मुटुको व्यथा' र 'अन्धवेग' पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा 'अमरसिंह' र 'भीमसेनको अन्त्य' पद्यात्मक छन्। 'भीमसेनको अन्त्य' उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। 'प्रेमपिण्ड' पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ। समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। 'बोक्सी' मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। 'भतेर' मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी 'प्रह्लाद' मा व्यक्त गरिएको छ
Question:	'एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँदछन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्।' यस भनाइले समलाई कसरी चिनाएको छ? (1) शब्द भण्डार समृद्ध व्यक्तिका रूपमा (2) भाषाका शब्दहरूका कुशल अध्येताका रूपमा (3) कुशल भाषा शिल्पीका रूपमा (4) विद्यार्थी हरूलाई राम्रो भाषा ज्ञान दिने स्रष्टाका रूपमा

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	3
Question ID:	**1107903**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्। बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँद्छन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक-नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ। बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि 'मुटुको व्यथा' जस्ता वियोगान्त, 'मुकुन्द इन्दिरा' जस्ता सुखान्त र 'अमरसिंह' जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको 'मुटुको व्यथा' प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ। शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। 'मुकुन्द इन्दिरा' पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। 'मुटुको व्यथा' र 'अन्धवेग' पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा 'अमरसिंह' र 'भीमसेनको अन्त्य' पद्यात्मक छन्। 'भीमसेनको अन्त्य' उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। 'प्रेमपिण्ड' पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ। समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। 'बोक्सी' मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। 'भतेर' मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी 'प्रह्लाद' मा व्यक्त गरिएको छ
Question:	शेक्सपियरले पद्य नाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेझैं समले केको प्रयोग गरेका छन्? (1) अनुप्रास अलंकारको (2) अनुष्टुप छन्दको (3) वियोगान्त नाटकको (4) ऐतिहासिक नाटकको

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	4
Question ID:	**1107904**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्। बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँद्छन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक-नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ। बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि 'मुटुको व्यथा' जस्ता वियोगान्त, 'मुकुन्द इन्दिरा' जस्ता सुखान्त र 'अमरसिंह' जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको 'मुटुको व्यथा' प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ। शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। 'मुकुन्द इन्दिरा' पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। 'मुटुको व्यथा' र 'अन्धवेग' पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा 'अमरसिंह' र 'भीमसेनको अन्त्य' पद्यात्मक छन्। 'भीमसेनको अन्त्य' उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। 'प्रेमपिण्ड' पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ। समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। 'बोक्सी' मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। 'भतेर' मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी 'प्रह्लाद' मा व्यक्त गरिएको छ
Question:	'अन्धवेग' कस्तो नाटक हो ? (1) गद्यात्मक, वियोगान्त (2) पद्यात्मक, संयोगान्त (3) पद्यात्मक, दुखान्त (4) गद्यात्मक, सुखान्त

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	5
Question ID:	**1107905**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्। बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँद्छन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक–नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ। बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि 'मुटुको व्यथा' जस्ता वियोगान्त, 'मुकुन्द इन्दिरा' जस्ता सुखान्त र 'अमरसिंह' जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको 'मुटुको व्यथा' प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ। शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। 'मुकुन्द इन्दिरा' पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। 'मुटुको व्यथा' र 'अन्धवेग' पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा 'अमरसिंह' र 'भीमसेनको अन्त्य' पद्यात्मक छन्। 'भीमसेनको अन्त्य' उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। 'प्रेमपिण्ड' पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ। समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। 'बोक्सी' मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। 'भतेर' मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी 'प्रह्लाद' मा व्यक्त गरिएको छ
Question:	'भीमसेनको अन्त्य' 'मुकुन्द–इन्दिरा', 'मुटुको व्यथा', 'प्रह्लाद' र 'प्रेमपिण्ड' मध्ये कुनकुन नाटक सुखान्त हो? (1) प्रह्लाद, मुकुन्द–इन्दिरा (2) मुकुन्द–इन्दिरा, प्रेमपिण्ड (3) भीमसेनको अन्त्य, मुटुको व्यथा (4) प्रह्लाद, प्रेमपिण्ड

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	6
Question ID:	**1107906**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्। बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँद्छन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक-नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ। बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि 'मुटुको व्यथा' जस्ता वियोगान्त, 'मुकुन्द इन्दिरा' जस्ता सुखान्त र 'अमरसिंह' जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको 'मुटुको व्यथा' प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ। शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। 'मुकुन्द इन्दिरा' पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। 'मुटुको व्यथा' र 'अन्धवेग' पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा 'अमरसिंह' र 'भीमसेनको अन्त्य' पद्यात्मक छन्। 'भीमसेनको अन्त्य' उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। 'प्रेमपिण्ड' पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ। समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। 'बोक्सी' मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। 'भतेर' मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी 'प्रह्लाद' मा व्यक्त गरिएको छ
Question:	'बोक्सी' एकाङ्की कुन कुरामा आधारित छ ? (1) जात-भात र छुआछुत (2) सामाजिक विषमता (3) बालमनोविज्ञान (4) ऐतिहासिक घटना

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	7
Question ID:	**1107907**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर सही विकल्प छानेर दिनुहोस्। बालकृष्ण समले नेपाली नाटक साहित्यमा गरेको योगदान अतुलनीय छ। पद्यमा लेखिएका उनका नाटकहरू नेपाली साहित्यका अमूल्य निधि हुन्। गद्य पनि उनको असाध्यै कलात्मक र परिष्कृत हुन्छ। एकएक शब्दलाई छानेर उनी कुँद्छन् र उपयुक्त ठाउँमा लगाउँछन्। उच्चवर्गीय नायक-नायिकाका व्यक्तिगत समस्या, भावना र अनुभूतिलाई जति राम्ररी शेक्सपियरेली शैलीमा उनका नाटकहरूमा चित्रण गरिएको छ उति नै राम्ररी उनका सामाजिक यथार्थवादी र आधुनिक मनोविश्लेषणात्मक नाटकहरूमा निम्नमध्यमवर्गीय पात्रहरूलाई चित्रण गरिएको छ। बालकृष्ण समलाई युरोपेली नाट्यपरम्पराले ठूलो प्रभाव पारेको छ। शेक्सपियरको प्रभाव उनमा सबैभन्दा गहिरो छ। शेक्स्पियरले पद्यनाटकमा खाली पद्यको प्रयोग गरेजस्तै समले पनि आफ्ना पद्यनाटकमा अनुष्टुप् छन्दको प्रयोग गरेका छन्। शेक्स्पियरले वियोगान्त, सुखान्त र ऐतिहासिक नाटक लेखे। समले पनि 'मुटुको व्यथा' जस्ता वियोगान्त, 'मुकुन्द इन्दिरा' जस्ता सुखान्त र 'अमरसिंह' जस्ता ऐतिहासिक नाटक लेखेका छन्। शेक्सपियर आफ्ना पात्रहरूमा समान स्नेह राख्थे, कतैपट्टि ढल्कँदैनथे। सम पनि धेरै अंशमा तटस्थ छन् तर सममा शेक्सपियरको मात्र प्रभाव छैन, उनलाई बर्नड शले पनि प्रभावित तुल्याएको देखिन्छ। समको 'मुटुको व्यथा' प्रकाशित भएपछि नेपाली नाटकको क्षेत्रमा आधुनिकताले प्रवेश गरेको मानिन्छ। शेक्सपियरेली शैलीका नाटक संयोगान्त, वियोगान्त र ऐतिहासिक हुन्छन्। समका कतिपय नाटक शेक्सपियरकै जस्तो शैलीमा लेखिएका छन्। 'मुकुन्द इन्दिरा' पद्यमा लेखिएको संयोगान्त नाटक हो। 'मुटुको व्यथा' र 'अन्धवेग' पनि पद्यात्मक छन्, तर ती वियोगमा टुङ्गिएका छन्। ऐतिहासिक नाटकमा 'अमरसिंह' र 'भीमसेनको अन्त्य' पद्यात्मक छन्। 'भीमसेनको अन्त्य' उच्चकोटिको वियोगान्त नाटक हो। 'प्रेमपिण्ड' पनि माथिल्लो दर्जाको वियोगान्त नाटक हो तर त्यो गद्यमा लेखिएको छ। समले आधुनिक खालका नाटकहरू पनि लेखेका छन्। 'बोक्सी' मा बालमनोविज्ञान पाइन्छ। बालकको मनमा कुनै कुराको छाप बसेपछि त्यसलाई मेटाउन गाह्रो पर्छ भन्ने कुरा यस एकाङ्कीले देखाएको छ। आफ्नै आमालाई बोक्सी मान्ने भूने बिचरो मानसिक चिन्ताकै रोगले मर्छ। 'भतेर' मा जातभात र छुवाछूतको साह्रै राम्रो ओखती गरी नयाँ नेपाली समाजको कल्पना गरिएको छ। समका नाटकको विशेषता हो मानवतावादको प्रतिपादन। स्नेह, सद्भावना र शिष्टताले संसार सिँगार्ने कामनाले नै सम नाटक लेख्छन्। भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ भनी 'प्रह्लाद' मा व्यक्त गरिएको छ
Question:	प्रह्लाद नाटकका सन्दर्भमा भौतिकवाद र अध्यात्मवादले मीत लगाउनुपर्छ' भन्नाले के बुझिन्छ ? (1) भौतिक विकासमा अध्यात्मको पनि सानो अंश रहनुपर्छ (2) भौतिकवाद र अध्यात्मवादको को समन्वय रहनुपर्छ (3) अध्यात्मवादलाई भौतिकवादले पछ्याउनुपर्छ (4) भौतिक विकाससँगै आध्यात्मिक विचारधारामा परिवर्तन

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	8
Question ID:	**1107908**
Question Type:	MCQ

Passage:

तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्।

निःस्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ।

मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् – पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ, तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्ः अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ।

अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौँ त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौँ। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान–मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र निःस्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौँ तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ।

भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौँ। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि, शिवि, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्।

साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमै छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौँ। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौँ भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ।

आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्रायः लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख– समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति फैलिरहेको छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला–ठूला योजनालाई नै किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन।

देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ।

	धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार-हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।
Question:	परोपकारको वास्तविक अर्थ हो - (1) अर्काको भलाई गरेर केही पाउने आशा राख्नु। (2) अरूलाई हानि पुऱ्याउने कार्य गर्नु। (3) स्वार्थपूर्ण कार्य गर्नु। (4) नि:स्वार्थी भावले अरूको सेवा गर्नु।
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	9
Question ID:	**1107909**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। नि:स्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ। मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् – पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ, तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्: अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ। अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौँ त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौँ। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान-मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र नि:स्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौं तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ। भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौँ। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि, शिवि, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्। साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमै छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौं। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौँ भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ।

	आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्राय: लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख- समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति फैलिरहेको छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला-ठूला योजनालाई नै किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन। देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ। धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार-हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।
Question:	अनुच्छेद अनुसार परोपकारको मूल स्रोत के हो ? (1) धर्म (2) सेवा (3) उदारता (4) शान्ति
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	10
Question ID:	**1107910**
Question Type:	MCQ
	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। नि:स्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ। मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् - पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ, तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्: अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ। अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौं त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौं। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान-मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र नि:स्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार

Passage:	गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौं तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ। भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौं। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि, शिवि, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्। साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमैं छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौं। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौं भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्राय: लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख– समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति फैलिरहेको छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला–ठूला योजनालाई नै किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन। देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ। धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार–हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।
Question:	हामीलाई कतिबेला आनन्द, सन्तोष, र शान्ति प्राप्त हुन्छ ? (1) कर्मको फल पाउँदा (2) फलको आशा नराखी कर्म गर्दा (3) आफु खुशी हुँदा। (4) आफुले सहायता गरेको व्यक्तिबाट सहायता पाउने आशा हुँदा।
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	11
Question ID:	**1107911**
Question Type:	MCQ
	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। नि:स्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ। मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् – पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ,

Passage:

तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्: अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ।

अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौँ त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौँ। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान–मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र नि:स्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौं तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ।

भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौँ। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि, शिवि, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्।

साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमै छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौं। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौँ भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ।

आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्राय: लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख– समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति फैलिरहेको छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला–ठूला योजनालाई नै किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन।

देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ।

धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार–हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।

Question:

परोपकारको भावना राख्नाले हामीमा कुन कुन मनुष्योचित गुणको प्रादुर्भाव हुन्छ ?

(1) काम

(2) क्रोध

(3) क्षमा

(4) मोह

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	12
Question ID:	**1107912**
Question Type:	MCQ

Passage:

तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्।

नि:स्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ।

मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् – पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ, तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्: अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ।

अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौँ त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौँ। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान–मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र नि:स्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौं तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ।

भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौँ। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि, शिवि, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्।

साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमैं छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौं। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौँ भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ।

आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्राय: लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख– समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति फैलिरहेको छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला–ठूला योजनालाई नै किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन।

देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ।

धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार–हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।

अनुच्छेदमा प्रयुक्त परोपकार शब्द तलको कुनसित सम्बन्धित छ?

(1) स्वार्थलाभ

Question:	(1) स्वावलम्बन (2) स्वउन्नति (3) सबैको विकास (4) स्वार्थलोप
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	13
Question ID:	**1107913**
Question Type:	MCQ

Passage:

तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्।

नि:स्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ।

मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् – पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ, तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्: अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ।

अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौँ त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौँ। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान–मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र नि:स्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौं तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ।

भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौँ। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि, शिवि, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्।

साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमै छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौं। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौँ भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ।

आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्राय: लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख– समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति

फालरहेका छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला–ठूला योजनालाइ न किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन।

देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ।

धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार–हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।

Question:

किन मानिसको हृदयबाट परोपकारको भावना हट्दै गइरहेछ?

(1) आर्थिक विषमताका कारण

(2) समान उन्नति नभएको कारण

(3) धार्मिक आस्था घटेको कारण

(4) आ–आफ्नै स्वार्थ सिद्धीमा लागेका कारण

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	14
Question ID:	**1107914**
Question Type:	MCQ

Passage:

तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्प छानी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्।

नि:स्वार्थ भावले अरूको उपकार वा भलाइ गर्नुलाई परोपकार भनिन्छ। परोपकार जो कोहीले पनि गर्न सक्छन् तर परोपकार गर्ने भावनासाथै प्रकृति पनि हुनुपर्छ।

मानिसहरू तीन प्रकारका प्रकृति भएका हुन्छन् – पहिलो थरीका मानिसहरूको प्रकृति यस किसिमको हुन्छ, तिनीहरू कुनै किसिमको आशा, बदला नचाहीकन अरूको भलाइको विषयमा सोच्छन्: अरूको भलाइका निम्ति काम गर्छन्। दोस्रो थरीका मानिसहरू अरूले गरेको भलाइको बदला भलाइबाट चुकाउने गर्छन्। तेस्रो थरीका मानिस हरदम कुभलो मात्र सोच्छन् र कुभलो हुने काम मात्र गर्छन्। पछिल्ला दुइ थरीका मानिसहरूलाई परोपकारी भनिँदैन। पहिलो किसिमका मानिसहरूलाई मात्र साँचो अर्थमा परोपकारी मान्न सकिन्छ।

अरूको उपकार गर्नाले हामीलाई आनन्द, सन्तोष र शान्ति प्राप्त हुन्छ। रोइरहेको मानिसलाई हँसाउँदा हामी जतिको आनन्द पाउँछौँ त्यतिको आनन्द अरू उपायद्वारा पाउन सक्तैनौँ। हामी परोपकारी बन्नाले हामीलाई सुख, शान्ति होइन तर प्रतिष्ठा, मान–मर्यादा, श्रद्धा र प्रसिद्धि पनि प्राप्त हुन्छ। तर यस्तो पाउने धारणाले गरिएको उपकारलाई परोपकार मान्न सकिँदैन। परोपकार गर्दा उपर्युक्त कुराहरू हामीले खोज्नु हुँदैन बरु उपर्युक्त कुराहरूले हामीलाई खोज्दै आओस्। परोपकार गर्नका निम्ति स्वार्थ त्याग र नि:स्वार्थ सेवाको आवश्यक छ। परोपकार गर्दा हामीले खूब विचार गर्नुपर्छ। आफूले राम्रो मनले परोपकार गरिएको हुन्छ तर त्यसको परिणाम उल्टा हुन जान्छ। गरीबको भलो होस् भनी हामी उपकार गर्छौं तर त्यो गरीब अरूको उपकार पाएर अल्छी बन्दै जान्छ। यसउसले हामीले परोपकारको काम गर्दा खूबै विचार गरेर मात्र गर्नुपर्छ।

भारतवर्षको इतिहासमा हामी अनेक परोपकारी व्यक्तिहरूको कथा पढ्न पाउँछौँ। ती व्यक्तिहरूमध्ये दधीचि,

	शिव, कर्ण, गौतम बुद्ध, तुलसीदास, गान्धी आदिका नाम सदा स्मरणीय छन्। साँच्चै भन्नु हो भने मानव जीवनको सार्थकता अरूको उपकार गर्नमै छ। मानिसले मानिस जस्तै भएर बाँच्नु र मर्नु हो भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। परोपकारको भावना राख्ने कार्य गर्नाले नै हामी प्रेम, दया, करुणा, सहानुभूति, ममता, सहिष्णुता आदि उत्तम मनुष्योचित गुणहरूसँग परिचित हुन सक्छौं। हामीले जीवनमा सच्चा आनन्दको अनुभव चाहन्छौँ भने परोपकारी बन्नु आवश्यक छ। आजको यो युगमा, यो जमानामा परोपकारको भावना मानिसहरूको हृदयबाट प्राय: लुप्त छ। आजका मानिसहरू कसैको सुख, समृद्धि र उन्नति चाहन्छन् भने त्यो आफ्नै। आफ्नो सुख- समृद्धि र उन्नतिका निम्ति आजका मानिसहरू दश जनाको गला घोट्न, समाज र देशलाई बेच्न पनि हिच्किचाउँदैनन्। अधिकाङ्श मानिसहरूको यही स्वार्थी प्रवृत्तिले गर्दा नै आज देशमा गरीबी, आर्थिक विषमता इत्यादि फैलिन गएकोले चारैतिर भ्रष्टाचार र अशान्ति फैलिरहेको छ। देशको उन्नति र जनताको भलाइका निम्ति सरकारले ठूला-ठूला योजनालाई नै किन कार्यान्वित नगरोस् तर पनि अधिकाङ्श जनताको मनमा परोपकारको भावना उत्पन्न नहुञ्जेल, परोपकारको काममा जनता अग्रसर नहुञ्जेल देशको र जनताको सर्वतोमुखी उन्नति सम्भव छैन। देशको सहित आफ्नो र सबैको भलाइ, उन्नति, सुख र शान्ति चाहने हो भने हामीले परोपकारी बनी अरूको उपकार गर्ने प्रचेष्टामा लाग्नुपर्छ। धर्महरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो धर्म परोपकार हो। उदार-हृदय परोपकारको स्रोत हो अनि जीवनमा आनन्द शान्ति इत्यादिको स्रोत परोपकार हो।
Question:	संसारको सबैभन्दा ठूलो र महत्वपूर्ण धर्म कुन हो ? (1) सनातन (2) उपकार (3) स्वहित (4) समृद्धि
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	15
Question ID:	**1107915**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र-पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा

	ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।
Question:	परम्परागत लोक नृत्यमा कुनकुन कुरा परम्परागत हुन आवश्यक रहन्छ ? (1) आभूषण, सुर-ताल, नृत्य-नियम (2) लुगाहरू, मादल, पूजा (3) मादल, हँस्यौली, ठट्यौली (4) नाँच, मादल र नाच्ने व्यक्ति
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	16
Question ID:	**1107916**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र-पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।
	'नाच बाँध्ने' भन्नाले के बुझिन्छ ? (1) नाचलाई बाँध्ने

Question:	(2) नाच्नेहरूको लुगा बाँध्ने (3) नाचको प्रारम्भिक विधि (4) आरम्भिक ताल अनि गीत
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	17
Question ID:	**1107917**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र–पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।
Question:	पुर्सिंगे कस्तो पात्र हो ? (1) वाद्य–वादक (2) मूल नर्तक (3) खल पात्र (4) हास–ठट्टा गर्ने पात्र
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI

Item No:	18
Question ID:	**1107918**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र–पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।
Question:	ख्याली र टप्पा के हुन्? (1) ख्याली राग हो, टप्पा गीत हो (2) ख्याली गीत हो, टप्पा राग हो (3) दुवै लोक गीत हुन् (4) दुवै चुडके राग हुन्
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	19
Question ID:	**1107919**
Question Type:	MCQ
	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र

Passage:	मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र–पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।
Question:	मारुनीलाई किन देवीको नाच पनि भनिन्छ ? (1) देवी पूजा नगरी नाचको आरम्भ सफल नहने भएकाले (2) मारुनी नाच्ने नर्तकीहरूलाई देवी समान मानिएकाले (3) आरम्भ र अन्तमा देवी पूजा गरिने भएकाले (4) मारुनी नाच देवीहरूको कथामा आधारित रहेकाले
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	20
Question ID:	**1107920**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र–पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।

Question:	मारुनीमा कुन गीत गाएर बिट मारिन्छ ? (1) ख्याली (2) टप्पा (3) आशिका (4) आरती
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	21
Question ID:	**1107921**
Question Type:	MCQ
Passage:	तलको अनुच्छेद पढेर उपयुक्त विकल्पको चयन गरी सोधिएका प्रश्नहरू को उत्तर दिनुहोस्। मारुनी नाच सारा संसारमा बसोबासो गर्ने नेपाली जातिको परम्परागत लोक नृत्य हो। केटा मान्छेलाई केटीका परम्परागत लुगाहरू लगाएर मारुनी बनाई मादलको तालमा रामायण, महाभारत आदि पौराणिक कथाहरूमा आधारित गीतहरू गाएर नाचिने नाच हो। परम्परागत रूपमा नाचिने यो नाच प्राय दशैं, तिहार, तीज आदि पर्वमा नाचिन्थ्यो। मारुनी नाच शुरु गर्नुलाई नाच बाँध्ने भनिन्छ। नाच बन्द गर्नुलाई नाच फुकाउने भनिन्छ। मादलको तालमा मारुनी र मादले नाच्ने यस नाचमा ताल पनि परम्परागत नै हुन्छ। यस नाचका पात्र–पात्राहरूमा मादले, मारुनीहरू, एक पुर्सिंगे, कम्तीमा आठजना र बढीमा बीसजना गायकहरू मिलेर समूहगत रूपमा नाचिने यस परम्परागत नृत्यमा सबै काम नियमपूर्वक हुनुपर्ने परम्परा छ। पुर्सिंगे भनेको हँस्यौली, ठट्यौली गर्ने ढँटुवारे पात्र हो। आरम्भपछि देवी वन्दना गर्ने देवी गीत गाएर मात्र नृत्य अगाडि बढाइन्छ। यसै गरी रामायण, महाभारतका गाथाहरू गाएर नाच्ने र बीच बीचमा ख्याली र टप्पा गाएर रमाइलो गर्ने चलन पनि छ। ख्याली भनेको खैँजडी बजाउदै गाइने चुड्के लोक गीत र टप्पा भनेको एक किसिमको चुड्के राग हो। नाचको अन्तमा आशिका गीत गाएर बिट मारिसकेपछि ठोकन राखेर नाच समाप्त गरिन्छ। मारुनी बाँध्ने र फुकाउने समयमा देवीको पूजा गरिने भएकोले यसलाई देवीको नाच पनि भनिन्छ। आधुनिक कालमा भारत, नेपाल र विश्वका अनेक ठाउँमा बस्ने नेपालीहरूले गर्ने मारुनी नाचका गीतमा एकरूपता पाइए पनि गीतमा प्रयोग हुने लय, ताल र शब्दहरूमा विविधता पाइन्छ। आजभोलि प्राय: उत्सव एवम् कार्यक्रमहरूमा यो नाच नाचिन्छ।
Question:	मारुनी कस्तो किसिमको नृत्य हो ? (1) लोक (2) आधुनिक (3) पश्चिमेली (4) मिश्रित
A:	1
B:	2
C:	3

D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	22
Question ID:	1107922
Question Type:	MCQ
Question:	दिइएका विभक्तिहरुलाई सही क्रममा लेख्नुहोस्। A. चतुर्थी B. द्वितीया C. प्रथमा D. पञ्चमी E. तृतीया तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) C, B, E, A, D (2) D, A, B, E, C (3) C, E, B, A, D (4) C, E, D, B, A
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	23
Question ID:	1107923
Question Type:	MCQ
Question:	तल दिइएका शब्दलाई वर्णानुक्रमका आधारमा लेख्नुहोस्। A. छमला B. तमला C. कमला D. धमला E. गमला तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) C, E, A, D, B (2) C, E, A, B, D (3) E, A, B, D, C (4) A, D, B, C, E
A:	1
B:	2

C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	24
Question ID:	**1107924**
Question Type:	MCQ
Question:	दिइएका शब्दहरूलाई सही क्रममा लेखेर वाक्य रचना गर्नुहोस् A. भनिन्छ B. लाई C. गान्धी D. महात्मा E. राष्ट्रपिता तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) C, D, B, E, A (2) D, C, E, B, A (3) D, C, B, E, A (4) A, B, D, C, E
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	25
Question ID:	**1107925**
Question Type:	MCQ
Question:	छन्दको मुख्य काम के हो ? A. लयात्मकता B. काव्य वा कवितामा C. पाठकलाई D. ल्याएर E. आकृष्ट गर्नु तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) C, B, A, E, D (2) B, A, D, C, E (3) C, D, B, A, E (4) E, A, D, B, C
A:	1

B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	26
Question ID:	**1107926**
Question Type:	MCQ
Question:	दिइएका शब्दलाई सही वाक्यक्रममा लेख्नुहोस्। A. सत्य B. र अहिंसाका C. महात्मा गान्धी D. पुजारी E. थिए तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) E, B, A, C, D (2) B, C, D, B, A (3) C, A, B, D, E (4) E, D, A, C, B
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	27
Question ID:	**1107927**
Question Type:	MCQ
Question:	तल दिइएका पदहरू मिलाएर ऋतुविचारको एउटा सुन्दर श्लोकको रचना गर्नुहोस्। A. नझुकेको कहाँ छ र B. फलेको वृक्षको हाँगो C. उपकारी गुणी D. व्यक्ति निहुरन्छ E. निरन्तर तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) E, D, A, C, B (2) A, D, B, C, E (3) C, D, E, B, A (4) A, D, E, A, B

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	28
Question ID:	**1107928**
Question Type:	MCQ
Question:	तल दिइएका शब्दलाई मिलाएर सही वाक्य निर्माण गर्नुहोस्। A. लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा B. हुन् C. एउटै समयका D. बालकृष्ण सम र E. साहित्यकार तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) B, A, E, D, C (2) A, D, B, C, E (3) D, A, C, E, B (4) E, D, B, A, C
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	29
Question ID:	**1107929**
Question Type:	MCQ
Question:	निम्नलिखित साहित्यकारहरूको जन्मतिथि अनुसार ठूलोदेखि सानो क्रममा लेख्नुहोस्। A. भानुभक्त आचार्य B. बालकृष्ण सम C. हरिभक्त कटुवाल D. लेखनाथ पौड्याल E. गुरुप्रसाद मैनाली तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A, D, E, B, C (2) E, B, C, D, A (3) A, B, C, D, E

	(4) C, A, B, E, D
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	30
Question ID:	**1107930**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** — **सूचि - II** A. भगण — I. IIS B. जगण — II. ISS C. सगण — III. SII D. यगण — IV. ISI तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - II, B - III, C - I, D - IV (2) A - I, B - II, C - III, D - IV (3) A - II, B - I, C - IV, D - III (4) A - III, B - IV, C - I, D - II
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	31
Question ID:	**1107931**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** — **सूचि - II** A. उपमा अलङ्कार — I. स्वर वा व्यञ्जन वर्ण बारम्बार आवृत्ति हुने B. श्लेष अलङ्कार — II. उपमान, उपमेय, साधारण धर्म, वाचकपद C. अनुप्रास अलङ्कार — III. विषयीको मात्र उल्लेख गरेर विषयको वर्णन D. अतिशयोक्ति अलङ्कार — IV. एउटै शब्दमा दुई वा दुईभन्दा धेरै अर्थ लुकेको तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - II, B - III, C - I, D - IV (2) A - II, B - I, C - III, D - II

	(3) A - II, B - IV, C - I, D - III (4) A - II, B - IV, C - III, D - I
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	32
Question ID:	**1107932**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** / **सूचि - II** A. द्वितीया विभक्ति — I. अपादान कारक B. चतुर्थी विभक्ति — II. करण कारक C. पञ्चमी विभक्ति — III. कर्म कारक D. तृतीया विभक्ति — IV. सम्प्रदान कारक तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - III, B - IV, C - I, D - II (2) A - III, B - I, C - II, D - IV (3) A - IV, B - III, C - II, D - I (4) A - II, B - IV, C - I, D - III
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	33
Question ID:	**1107933**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** / **सूचि - II** A. गोविन्दबहादुर मल्ल — I. वैरागी काइँला B. अच्छा राई — II. गोठाले C. तिलविक्रम नेम्बाङ — III. रसिक D. समीरण छेत्री — IV. प्रियदर्शी तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - II, B - III, C - IV, D - I (2) A - II, B - III, C - I, D - IV

	(2) A - II, B - III, C - I, D - IV (3) A - II, B - IV, C - I, D - III (4) A - IV, B - II, C - I, D - III
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	34
Question ID:	**1107934**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** / **सूचि - II** A. ऋतुविचार — I. लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा B. मुटुको व्यथा — II. रूपनारायण सिंह C. शाकुन्तल — III. बालकृष्ण सम D. भ्रमर — IV. लेखनाथ पौड्याल तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - IV, B - III, C - II, D - I (2) A - II, B - IV, C - III, D - I (3) A - III, B - II, C - I, D - IV (4) A - IV, B - III, C - I, D - II
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	35
Question ID:	**1107935**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** / **सूचि - II** A. समुन्द्रभित्रको आगो — I. सर्वभक्षी B. सहजताका साथ गरिने — II. प्रवासी C. अर्को देशमा बस्ने — III. वडवानल D. सबै कुरा खाने — IV. सुकर तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - I, B - IV, C - III, D - II

	(2) A - III, B - I, C - IV, D - II (3) A - III, B - IV, C - II, D - I (4) A - I, B - II, C - III, D - IV
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	36
Question ID:	**1107936**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** / **सूचि - II** A. भारोपेली — I. मलायलम B. भोटबर्मेली — II. संस्कृत C. द्रविड़ — III. सन्थाली D. अष्ट्रेली — IV. गुरूङ तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् : (1) A - IV, B - III, C - I, D - II (2) A - II, B - IV, C - I, D - III (3) A - I, B - II, C - IV, D - III (4) A - III, B - IV, C - II, D - I
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	37
Question ID:	**1107937**
Question Type:	MCQ
Question:	**सूचि - I** लाई **सूचि - II** सित मिलाउनुहोस् : **सूचि - I** / **सूचि - II** A. अँध्यारो मुख लाउनु — I. समय बिताउनु B. कान फुक्नु — II. डर लाग्नु C. दिन काट्नु — III. नरमाइलो लाग्नु D. मुटु चिसो हुनु — IV. कुरा सिकाउनु तलका विकल्पबाट सही उत्तर चुन्नुहोस् :

	(1) A - II, B - III, C - I, D - IV (2) A - IV, B - III, C - II, D - I (3) A - III, B - IV, C - I, D - III (4) A - III, B - I, C - IV, D - II
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	38
Question ID:	**1107938**
Question Type:	MCQ
Question:	लीलालेखनका अग्रणी साहित्यकार भनेर कसलाई चिनिन्छ? (1) अगमसिंह गिरी (2) इन्द्रबहादुर राई (3) पेम्पा तामाङ (4) खगेन्द्रप्रसाद लुइटेल
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	39
Question ID:	**1107939**
Question Type:	MCQ
Question:	समाज + इक = ? (1) समाजिक (2) समाजीक (3) सामाजिक (4) सामाजीक
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	40
Question ID:	**1107940**

Question Type:	MCQ
Question:	"अति सुन्दर मानव जीवन यो, अझ सुन्दर पार्नु कसो गरि हो। – उक्त श्लोक कुन छन्दमा लेखिएको छ ? (1) शार्दूलविक्रीडित छन्द (2) अनुष्टुप छन्द (3) शिखरिणी छन्द (4) तोटक छन्द
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	41
Question ID:	**1107941**
Question Type:	MCQ
Question:	कृष्णपक्षको विपरीतार्थक शब्द के हुन्छ ? (1) राधापक्ष (2) शुक्लपक्ष (3) गोपिनीपक्ष (4) कंसपक्ष
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	42
Question ID:	**1107942**
Question Type:	MCQ
Question:	नेपाली साहित्यका त्रिरत्न को को हुन् ? (1) भानुभक्त आचार्य, लेखनाथ पौड्याल, बालकृष्ण सम (2) माधवप्रसाद घिमिरे, लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा, रामकृष्ण शर्मा (3) लेखनाथ पौड्याल, बालकृष्ण सम, लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा (4) सूर्यविक्रम ज्ञवाली, अगमसिंह गिरी, पारसमणि प्रधान
A:	1
B:	2

C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	43
Question ID:	**1107943**
Question Type:	MCQ
Question:	'अपतन' साहित्य संस्था __________ मा स्थापना भएको हो। (1) दार्जिलिङ (2) आसाम (3) बनारस (4) सिक्किम
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	44
Question ID:	**1107944**
Question Type:	MCQ
Question:	लक्ष्मीप्रसाद देवकोटाले __________ बाहेक मेरा अरू सबै कृति जलाइ दिए हुन्छ भनेर भनेका हुन्। (1) पागल कविता (2) मुनामदन खण्डकाव्य (3) कुञ्जिनी खण्डकाव्य (4) सुलोचना महाकाव्य
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	45
Question ID:	**1107945**
Question Type:	MCQ
Question:	'उत्थान' – को विपरीतार्थक शब्द हुन्छ – (1) अनुत्थान (2) अनुतान (3) पतन

	(4) वित्थान
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	46
Question ID:	**1107946**
Question Type:	MCQ
Question:	'अर्पण' - को विपरीत __________ हुन्छ। (1) तर्पण (2) दर्पण (3) सेवन (4) ग्रहण
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	47
Question ID:	**1107947**
Question Type:	MCQ
Question:	__________ को विपरीतार्थक शब्द मरण हुन्छ। (1) मृत्यु (2) जीवन (3) आमरण (4) हरण
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	48
Question ID:	**1107948**
Question Type:	MCQ
	पर्यायवाची शब्दलाई __________ पनि भनिन्छ।

Question:	(1) विपरीतार्थक शब्द (2) प्रतिशब्द (3) अनेकार्थक शब्द (4) भिन्नार्थक शब्द
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	49
Question ID:	**1107949**
Question Type:	MCQ
Question:	'उपकार' र 'उपचार' – को सही अर्थ हो – (1) दया र माया (2) भलाइ र चिकित्सा (3) औषधि र उपचार (4) हित र भलाई
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	NEPALI
Item No:	50
Question ID:	**1107950**
Question Type:	MCQ
Question:	'वर' को दुइवटा अर्थ हुन्छ – (1) बेहुला, नजीक (2) कोइला, अँगार (3) लेखनी, महल (4) रूख, काख
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4